

I

(Ανακοινώσεις)

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, που υπέβαλε το Landesgericht Innsbruck με διάταξη της 26ης Μαΐου 2004, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ των Rosmarie Karferer και Schlank & Schick GmbH

(Υπόθεση C-234/04)

(2004/C 251/01)

Το Landesgericht Innsbruck (Αυστρία), με διάταξη της 26ης Μαΐου 2004, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 3 Ιουνίου 2004, υπέβαλε προς το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ των Rosmarie Karferer και Schlank & Schick GmbH, που εκκρεμεί ενώπιόν του, τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

A) Ως προς την απόφαση που εξέδωσε το πρωτοβάθμιο δικαστήριο σχετικά με το ζήτημα της δικαιοδοσίας:

1. Πρέπει η αρχή της συνεργασίας που κατοχυρώνει το άρθρο 10 ΕΚ να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι και τα εθνικά δικαστήρια υποχρεούνται να προβαίνουν, σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που έθεσε το Δικαστήριο με την απόφασή του επί της υποθέσεως Kühne & Heitz, στον έλεγχο και στην ακύρωση τελεσίδικης δικαστικής αποφάσεως εφόσον συνάγεται ότι αντιβαίνει στο κοινοτικό δίκαιο; Υπάρχουν ενδεχομένως και άλλες προϋποθέσεις για τον έλεγχο και την ακύρωση δικαστικών αποφάσεων σε σχέση με τις προϋποθέσεις που πρέπει να συντρέχουν για τον έλεγχο και την ακύρωση διοικητικών αποφάσεων;

2. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

Συνάδει με την αρχή της πλήρους αποτελεσματικότητας του κοινοτικού δικαίου η προθεσμία που προβλέπει το άρθρο 534 του ΖΡΟ (αυστριακού κώδικα πολιτικής δικονομίας) για την ακύρωση δικαστικής αποφάσεως που αντιβαίνει στο κοινοτικό δίκαιο;

3. Σε περίπτωση επίσης καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

Αποτελεί η έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας (ή κατά τόπον αρμοδιότητας), η οποία δεν μπορεί να θεραπευθεί βάσει του άρθρου 24 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001⁽¹⁾, παραβίαση του κοινοτικού δικαίου που μπορεί να ανατρέψει τον τελεσίδικο χαρακτήρα μιας δικαστικής αποφάσεως;

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο τρίτο ερώτημα:

4. Υποχρεούται το δευτεροβάθμιο δικαστήριο να ελέγξει το ζήτημα της διεθνούς δικαιοδοσίας (ή της κατά τόπον αρμοδιότητας) βάσει των διατάξεων του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001 όταν η μεν απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου για τη διεθνή δικαιοδοσία του ή την κατά τόπον αρμοδιότητά του έχει τελεσιδικήσει όχι όμως και η απόφασή του επί της ουσίας; Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, πρέπει ο έλεγχος αυτός να χωρεί αυτεπαγγέλτως ή μόνον κατόπιν προβολής σχετικού αιτήματος από τους διαδίκους;

B) Επί της διεθνούς δικαιοδοσίας σε συμβάσεις καταναλωτών σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο γ) του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001:

1. Έχουν οι παραπλανητικές υποσχέσεις κέρδους, οι οποίες σκοπούν στην πρόκληση της αποφάσεως για τη σύναψη συμβάσεως, ήτοι στην προετοιμασία για τη σύναψη συμβάσεως, αρκούντως στενή σχέση με τη σκοπούμενη σύναψη συμβάσεως καταναλωτή ούτως ώστε για τις εντεύθεν απορρέουσες αξιώσεις να ισχύει η διεθνής δικαιοδοσία σε συμβάσεις καταναλωτών κατά την έννοια του άρθρου 15, παράγραφος 1, στοιχείο γ) του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001;

Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

2. Ισχύει η διεθνής δικαιοδοσία σε συμβάσεις καταναλωτών για αξιώσεις που απορρέουν από προσυμβατική ενοχική σχέση και έχει η παραπλανητική υπόσχεση κέρδους, η οποία σκοπεί στην κατάρτιση συμβάσεως, αρκούντως στενή σχέση με την προσυμβατική ενοχική σχέση που δημιουργείται με τον τρόπο αυτόν ούτως ώστε να ισχύει η διεθνής δικαιοδοσία σε συμβάσεις καταναλωτών και για τις αξιώσεις αυτές;

3. Ισχύει η διεθνής δικαιοδοσία σε συμβάσεις καταναλωτών μόνον όταν πληρούνται οι όροι τους οποίους θέτουν οι επιχειρηματίες για τη συμμετοχή σε κερδοφόρα παίγνια ακόμη και όταν οι όροι αυτοί ουδεμία επιρροή ασκούν στις οικονομικές αξιώσεις που απορρέουν από το άρθρο 5 j του KSchG (αυστριακού νόμου περί προστασίας των καταναλωτών);

Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο και στο δεύτερο ερώτημα:

4. Ισχύει η διεθνής δικαιοδοσία σε συμβάσεις καταναλωτών για ειδικές συμβατικές *sui generis* αξιώσεις εκπλήρωσεως παροχής που ρυθμίζονται νομοθετικώς, ήτοι για κατά πλάσμα δικαίου οιονεί συμβατικές *sui generis* αξιώσεις εκπλήρωσεως παροχής, οι οποίες γεννώνται δια των υποσχέσεων κέρδους που δίδει ο επιχειρηματίας και της αναζήτησεως του κέρδους αυτού από τον καταναλωτή;

(¹) ΕΕ L 12/2001, σ. 1.

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, που υπέβαλε το Verwaltungsgerichtshof με διάταξη της 26ης Μαΐου 2004, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ των EMAG Handel Eder OHG και Finanzlandesdirektion für Kärnten (Berufungssenat II)

(Υπόθεση C-245/04)

(2004/C 251/02)

Το Verwaltungsgerichtshof (Αυστρία), με διάταξη της 26ης Μαΐου 2004, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 10 Ιουνίου 2004, υπέβαλε προς το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ των EMAG Handel Eder OHG και Finanzlandesdirektion für Kärnten (Berufungssenat II), που εκκρεμεί ενώπιόν του, τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

1. Έχει το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο α), πρώτο εδάφιο, της έκτης οδηγίας του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (¹), 77/388/ΕΟΚ, την έννοια ότι ο τόπος ενάρξεως της αποστολής ή της μεταφοράς είναι κρίσιμος ακόμη και όταν περισσότεροι επιχειρηματίες συνάπτουν σύμβαση προμηθείας, για το ίδιο αγαθό, και οι περισσότερες συμβάσεις προμηθείας εκτελούνται με μία μοναδική διακίνηση εμπορεύματος;
2. Είναι δυνατόν περισσότερες παραδόσεις να θεωρηθούν ως απαλλασσόμενες από τον φόρο ενδοκοινοτικές παραδόσεις, όταν περισσότεροι επιχειρηματίες συνάπτουν σύμβαση προμηθείας για το ίδιο αγαθό, και οι περισσότερες συμβάσεις προμηθείας εκτελούνται με μία μοναδική διακίνηση εμπορεύματος;
3. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, θεωρείται ως τόπος έναρξης της δεύτερης παράδοσης ο πραγματικός τόπος εκκίνησης του αγαθού ή ο τόπος όπου περατώθηκε η πρώτη παράδοση;
4. Είναι κρίσιμο, για την απάντηση στα ερωτήματα 1 έως 3, το σε ποιον ανήκει η εξουσία διαθέσεως του αγαθού κατά τη διάρκεια της διακινήσεως του εμπορεύματος;

(¹) ΕΕ L 145, σ. 1.

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, που υπέβαλε το Verwaltungsgerichtshof με διάταξη της 26ης Μαΐου 2004, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ των 1) Turn- und Sportunion Waldburg κατά Finanzlandesdirektion für Oberösterreich και 2) Edith Barris κατά Finanzlandesdirektion für Tirol

(Υπόθεση C-246/04)

(2004/C 251/03)

Το Verwaltungsgerichtshof, με διάταξη της 26ης Μαΐου 2004, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 10 Ιουνίου 2004, υπέβαλε προς το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ των 1) Turn- und Sportunion Waldburg κατά Finanzlandesdirektion für Oberösterreich και 2) Edith Barris κατά Finanzlandesdirektion für Tirol, που εκκρεμεί ενώπιόν του, τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

1. Μπορεί το κράτος μέλος να ασκήσει κατά ενιαίο και μοναδικό τρόπο το —κατά το άρθρο 13, μέρος Γ, της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ (¹) του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (στο εξής απλώς: η οδηγία)— δικαίωμά του να χορηγήσει στους υποκειμένους στον φόρο την ευχέρεια, παρά την επιβαλλόμενη κατά το άρθρο 13, μέρος Β, στοιχείο β), της οδηγίας φορολογική απαλλαγή για τη μίσθωση ακινήτων, να επιλέξουν τη φορολόγηση, ή μπορεί το κράτος μέλος να προβεί συναφώς σε διαφοροποίηση ανάλογα με το είδος των πράξεων ή την κατηγορία των υποκειμένων στον φόρο;
2. Παρέχει το άρθρο 13, μέρος Β, στοιχείο β), σε συνδυασμό με το μέρος Γ, στοιχείο α), της οδηγίας, τη δυνατότητα στα κράτη μέλη να θεσπίσουν ρύθμιση όπως αυτή του άρθρου 6, παράγραφος 1, σημείο 14, του UStG του 1994 σε συνδυασμό με το άρθρο 6, παράγραφος 1, σημείο 16, του UStG του 1994, κατά την οποία η ευχέρεια της επιλογής φορολογήσεως πράξεων σχετικών με τη μίσθωση περιορίζεται υπό την έννοια ότι οι αθλητικές ενώσεις κοινωφελούς σκοπού αποκλείονται από την ευχέρεια επιλογής;
3. Παρέχει το άρθρο 13, μέρος Β, στοιχείο β), σε συνδυασμό με το μέρος Γ, στοιχείο α), της οδηγίας, τη δυνατότητα στα κράτη μέλη να θεσπίσουν ρύθμιση όπως αυτή του άρθρου 2, παράγραφος 5, σημείο 2, του UStG του 1994, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφος 2, σημείο 1, της Liebhabereiverordnung όπως ισχύει στην BGBl υπ' αριθ. 33/1993, κατά την οποία η ευχέρεια της επιλογής φορολογήσεως πράξεων σχετικών με τη μίσθωση δεν υφίσταται εάν από τη μίσθωση δεν προκύπτει, εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος, συνολικό κέρδος ή πλεόνασμα των συνολικών εσόδων και η μίσθωση αφορά ακίνητο το οποίο είναι κατάλληλο να χρησιμοποιηθεί ως ιδιωτική κατοικία;

(¹) ΕΕ ειδ. έκδ. 09/2001, σ. 49.